

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **V. D. T.,** zastoupeného Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem Pražská 13/19, Liberec III, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2004, čj. OAM-5325/VL-11-P17-2002, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 35/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 47 Az 35/2004 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce vycestoval do České republiky v roce 1995 za svou matkou, která zde žije. Ve vlasti nemohl najít zaměstnání, jelikož nemá vzdělání. O udělení azylu požádal za účelem legalizace pobytu na území České republiky. Podle žalovaného však nelze snahu o legalizaci pobytu podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu na území České republiky; úpravu pobytu cizinců obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem pro udělení azylu není ani skutečnost, že se v České republice zdržují příbuzní žalobce. Ekonomické problémy ve Vietnamu pak postihují bez rozdílu

značnou část obyvatelstva a jejich dopad na jednotlivce nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu; nebyl tedy naplněn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když neshledal, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 47 Az 35/2004 - 24, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalovaný zjistil dostatečně skutečný stav věci, vycházel z výpovědí žalovaného a z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu a v odůvodnění zhodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je patrné, že žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce nesplnil důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť ekonomické problémy ani snaha o legalizaci pobytu nejsou důvody pro udělení azylu. Soud uvedl, že udělení humanitárního azylu je věci volné správní úvahy vylučující soudní přezkum; soud pak přezkoumává pouze to, zda žalovaný v úplnosti soustředil všechny podklady, jež mu umožnily o věci správně rozhodnout a zda jeho závěr není s podklady v logickém rozporu; takové pochybení žalovaného však nezjistil. Soud podotkl, že žalobce v průběhu řízení o udělení azylu ani žádné důvody svědčící pro své pronásledování neuvedl. Subjektivní pocit nespokojenosti nemůže být důvodem pro udělení azylu. Žalovaný rovněž dospěl podle soudu ke správnému závěru, že žalobce nepatří do okruhu osob, na něž by bylo možné vztáhnout překážku vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle něj žalovaný dostatečně nepřihlédl ke skutečnostem, které jej vedly k opuštění Vietnamu a zaměřil se zejména na to, že žalobce měl zájem v České republice pracovat. Proto stěžovatel namítá porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 spr. ř., neboť aktuální životní poměry obyčejných lidí jsou podle stěžovatele značně odlišné od zpráv o situaci v zemi původu. Proto stěžovatel požádal o udělení azylu; podstatným důvodem byla i okolnost, že v České republice již žila jeho matka. Stěžovatel se obává, že se bude muset vrátit zpět do země původu, kde bude za své jednání komunistickým režimem perzekvován, pravděpodobně odsouzen a vězněn a již nikdy nebude moci opustit území Vietnamu. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a že je u něj dán důvod pro udělení azylu i překážka vycestování. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 47 Az 35/2004 - 24, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Stěžovatel podle žalovaného neprokázal souvislost stížních námitek s důvody pro udělení azylu, tj. s obavou z návratu do země původu, kde si bude těžko hledat práci. Namítaná porušení správního řádu považuje žalovaný za bezpředmětná a formální. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené vady řízení před správním orgánem, jež byla důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem a pro niž měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel jej specifikoval tím, že žalovaný nezjistil řádně všechny okolnosti ohledně jeho tvrzení, že se nemůže vrátit do vlasti, jelikož mu tam hrozí pronásledování za to, že požádal v České republice o udělení azylu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se s tím žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vypořádal, když se zabýval všemi skutečnostmi, které by mohly znamenat existenci překážky vycestování; nedospěl však k závěru, že by žalobci hrozilo po návratu do země původu mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest ani žádná jiná hrozba ve smyslu § 91 zákona o azylu. Uložení povinnosti ukončit pobyt na území České republiky žalovaný neshledal ani v rozporu s mezinárodními závazky, jimiž je Česká republika vázána. Rovněž krajský soud nedospěl k závěru, že by byl žalovaným nedostatečně zjištěn skutečný stav věci ohledně překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu ani ohledně důvodů pro udělení azylu. K obavě žalobce z pronásledování komunistickým režimem v případě návratu do země původu je zapotřebí poukázat na to, že v řízení o udělení azylu stěžovatel obavu tohoto druhu vůbec neventiloval, a ačkoliv žalovaný v pohovoru k důvodům pro udělení azylu kladl dotazy týkající se případného žalobcova pronásledování v zemi původu, žalobce žádnou takovou skutečnost neuvedl. Námitkou uvedenou v kasační stížnosti, že životní situace občanů Vietnamu se značně odlišuje od skutečností popisovaných ve zprávách o situaci v zemi původu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť se jedná o skutkovou novotu ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ke skutečnostem uvedeným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že žalovaný v řízení o udělení azylu řádně zjistil skutečný stav věci, a proto důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu